

opusdei.org

Druženje: okus ranog kršćanstva

Druženje je onaj trenutak u danu ili tjednu u kojem članovi Opusa Dei žive svoju zajedničku pripadnost narodu Božjem, koji je Crkva, i onom njegovom dijelu, koji je Djelo. Podsjeća ih da su dio obitelji i potiče ih da žele doprijeti do svih duša.

15.04.2025.

Prije uzašašća na nebo, Isus je želio imati kratki susret s apostolima za oproštaj. Njegova pojava ih je, međutim, iznenadila, jer su

jedanaestorica u tom trenutku bila "za stolom". Gospodin je iskoristio te posljednje trenutke sa svojim učenicima da objasni životni plan koji ih od sada čeka: "Idite po svem svijetu i propovijedajte Evanđelje" (Mk 16,15). Čitajući ovaj odlomak, sv. Josemaría je jednom poželio uzviknuti: "To je društveno okupljanje!" Nije bilo prvi put da je evanđelist ukazao na susret ovakvog tipa. Prije umnažanja kruhova Gospodin je rekao Dvanaestorici: "Hajdete i vi u osamu na samotno mjesto, i otpočinite malo." (Mk 6,31). „Ovi razgovori“, dodao je utemeljitelj Opusa Dei, „uskrsloga Krista s učenicima također su evanđelje okupljanja; nisam ga do danas vidio u ovakvom svjetlu“[1].

Doprijeti do srca

Sveti Josemaría, prisjećajući se trenutaka kada se Isus susreo s apostolima i družio s njima,

komentirao je da običaj društvenih okupljanja ima "okus ranog kršćanstva" [2]. Od ranih godina Akademije DYA, ovaj je običaj igrao ključnu ulogu u obiteljskom životu Centra. Don Alvaro, u svom komentaru na Uputu 31-V-1936, primijetio je da je sveti Josemaría prenio duh Djela na prve članove u to vrijeme: bila je to prilika vidjeti stvari s nadnaravnim značenjem i ponovno zapaliti apostolski žar, čak i kada su sve o čemu se raspravljalo bile trivijalne ili šaljive teme[3].

Kršćanin je dio Božjeg naroda i na neki način svoj identitet temelji na ovoj stvarnosti. Borba za svetost nije samotni pothvat, nego Gospodin računa na odnose koje uspostavljamo u svom životu. "Božja je volja bila da posveti i spasi ljude, ne izolirane, bez ikakve međusobne veze, nego kao narod koji će ga ispovijedati u istini i služiti mu u svetosti" [4].

Druženje je trenutak u kojem možemo iskusiti zajedničku pripadnost narodu Božjem koji je Crkva i onom dijelu koji je Djelo. Zato to nije samo okupljanje: to je nužnost obiteljskog života, trenutak u kojem možemo poželjeti dobrodošlicu svojoj braći i sestrama i pokazati svoje kvalitete kako bismo doprli do srca jedni drugima. Zato je to i sredstvo obrazovanja, gdje učimo o načinima postojanja drugih ljudi, razumijemo različite načine viđenja života i obogaćujemo svoj unutarnji svijet. Uživanje u društvu drugih hrani naše odnose kako bismo svima prenijeli svoju naklonost: "Stjecanje ljubaznosti, veselja, strpljenja, optimizma, finoće i svih vrlina koje suživot čine ugodnim važno je kako bi se ljudi osjećali dobrodošli i bili sretni" [5].

Ali to nije nešto što se podrazumijeva, niti je rezultat inercije ili činjenice života pod istim

krovom. Želja za izgradnjom doma u kojem se svi osjećaju dijelom, vodi do hranjivog obiteljskog života uz stalnu kreativnost, bez unaprijed utvrđenih formula. I upravo u raspravi, kao i u drugim trenucima kada dijelimo vrijeme s ljudima u Centru, možemo ispuniti tu želju.

Gubitak vremena

Dijeljenje zajedničkih trenutaka bitno je u životu svake obitelji. Provođenje vremena zajedno pomaže nam u izgradnji odnosa s ljudima s kojima živimo. „Kad ne biste imali druženja, (...) ne biste bili složni među sobom, živjeli biste kao stranci“ [6]. Istina je da ponekad nije uvijek moguće sudjelovati u druženju, ili možemo prisustvovati samo jednom tjedno, ili prilikom tečajeva ili nekoliko dana suživota. Ali, u svakom slučaju, kad smo tamo, uvijek to možemo pretvoriti u priliku da negujemo to bratstvo koje nas

navodi da izađemo iz sebe i zainteresiramo se za svoju braću. Podsjeća nas, usred užurbanosti svakodnevnog života ili tjedna, da smo dio nadnaravne obitelji.

Iz utilitarističke perspektive, mogli bismo pomisliti da je rasprava gubljenje vremena, budući da ne radimo ništa što se pretače u produktivnost ili učinkovitost. Ali upravo ovo vrijeme koje provodimo s ovim ljudima puni nas radošću i željom da kasnije dopremo do svih duša. "Ako uložite svoju ljubav u to, svaka će naša kuća biti dom koji želim za svoju djecu. Vaša će braća biti gladna da se vrate kući nakon radnog dana; i također će imati želju izaći na ulicu – odmorni, spokojni – u rat mira i ljubavi koji Gospodin traži od nas» [7].

Doista, izazov leži u tome da se u toplini doma osnaži intenzivan profesionalni i apostolski život. To je

ideal kojem teži svaka obitelj: da se rad roditelja odvija u skladu s brigom za supružnika i djecu. Stoga nastojimo pomiriti ove dvije stvarnosti tako da hrane jedna drugu: raditi znajući da uzdržavamo obitelj, uživati u domaćinstvu kako bismo mogli bolje raditi. Na oba mjesta, činimo svijet pogodnijim za stanovanje za Božju djecu.

Svaki na svoj način

Našu osobnu povijest uvelike oblikuje dom u kojem smo odrasli. Isto tako, mi kršćani znamo da smo dio Božje obitelji. Papa Franjo definirao je Crkvu kao “dom među domovima”[8]. U Opusu Dei također smo pozvani stvoriti dom temeljen na dvije stvarnosti koje nas ujedinjuju: djeca smo Božja u Crkvi i on nas je pozvao u njegovo Djelo. A ovaj dom također je pozvan obilježiti našu osobnu povijest.

Svaka obitelj ima nešto što je čini jedinstvenom. No mogli bismo također reći da nemaju svi članovi istu ulogu. Otac i majka ponašaju se kao glave obitelji s različitim, ali komplementarnim stilovima. I djeca, ovisno o svom karakteru i dobi, također na svoj način doprinose stvaranju te kućne atmosfere.

Nešto slično događa se u obiteljskom životu u centrima, točnije na svakom druženju. Bit će onih koji su po prirodi skloniji pričati i ispričati, do detalja, nešto što im se nedavno dogodilo. Drugi pak radije ostaju diskretniji kako bi mogli pažljivije slušati što drugi imaju za reći. A neki će radije pitati za interese drugih. Ukratko, svatko na svoj način pridonosi očuvanju topline doma u svakom druženju. "Ne očekujte od drugih da budu na vašu sliku i priliku, nego na sliku i priliku Božju, prema osobnim okolnostima svake osobe. Isto kao u onoj zbirci

magaraca koje mi kćeri i sinovi šalju sa svih strana svijeta: ima ih od slame, od zlata, od srebra. Ima ih s dijamantima, smaragdima, od željeza, od svega... ima svega. Razumijem da su takvi, raznoliki: svi su vrlo smiješni"[9].

Ovo je misija u kojoj svatko ima nezamjenjiv doprinos. Bog računa na naše talente kako bismo usrećili druge. Moglo bi se reći da savršen dom ne postoji, nego bi svaki trebao biti jedinstveni mozaik sastavljen od darova koje stavljamo u službu onih oko sebe. Uostalom, to je logika Svete Obitelji: "U Betlehemu nitko ništa ne zadržava. Tamo se ne čuje ništa o mojoj časti, mom vremenu, mom radu, mojim idejama, mojim ukusima ili mom novcu. Tamo je sve stavljeno u službu velike igre Boga s čovječanstvom, koja je otkupljenje"[10].

Upravo zato što svatko ima svoj osobni doprinos, logično je da u domu postoje različiti načini razmišljanja i djelovanja. To je dio samog života: ne postoji društvena stvarnost u kojoj su svi njezini članovi jednaki. Slično tome, moglo bi se također reći da ne postoji centar u kojem svi imaju isti način postojanja i iste sklonosti ili ukuse. Ali te razlike nisu prepreka za izgradnju doma, naprotiv. Vode nas da volimo druge ne samo iz ljudskih razloga, već zato što su braća, djeca Božja u Djelu. Dakle, oponašamo Kristov bezuvjetni način ljubavi, koji nije ograničen na mali broj ljudi, već na sve one koje nam je postavio na put.

Uživajte u trenucima

Izgradnja kuće nije uvijek provođenje više vremena kod kuće ili pravljenje izvanrednih planova; radi se o tome da cijesimo trenutke koje

svaki dan imamo s onima oko nas. Druženje je jedan od takvih trenutaka, ali ne i jedini. Pravila pobožnosti, obroci, sportovi i poslovi također su prilike za kvalitetno provođenje vremena s drugima: pomažu nam da ih bolje upoznamo i učimo jedni od drugih. Isto tako, čak i ako ne živite u Centru, često imate priliku podijeliti neke od tih trenutaka. I upravo u tim svakodnevnim okolnostima negujemo odnose s ljudima oko sebe i pokazujemo im svoju naklonost.

Uživanje u tim trenucima omogućuje nam i da se odmorimo i na neki način odvojimo od svakodnevnog vreva. Molitva koja se pripisuje svetom Thomasu Moreu glasi ovako: "Daj mi, Gospodine, smisla za humor. Daj mi milost da razumijem šalu i da otkrijem malo radosti u ovom životu i prenesem je drugima»[11]. Upravo polazući nadu u ove stvarnosti, otkrivamo one male doze radosti

koje nam dolaze svaki dan. I ovaj predah, koji nam se nudi kap po kap, pomaže nam više nego jedan jedini pljusak usred mnogo dana suše.

U tim stankama možemo naći potporu brata ili sestre koji nas tješi, krijepi, hrabri... I obrnuto: možemo biti utjeha nekome tko je najumorniji. To je isti stav koji je Isus zadržao kad je, vidjevši nekoga obeshrabrenog, pokušao u njemu povratiti nadu: "Hrabro, sinko!" (Mt 9,2), "Velika je vjera tvoja!" (Mt 15,28), "Ustani!" (Mk 5,41), "Idi u miru" (Lk 7,50), "Ne boj se" (Mt 14,27). Ovo je jezik koji je svaka obitelj pozvana naučiti.

José María Álvarez de Toledo

- [1]. Riječi svetog Josemarije navedene u n. 142 uz Naputak 31-V-1936.
- [2]. Sveti Josemaría, Bilješke iz rasprave, 16. lipnja 1974.
- [3]. Cfr. Naputak 31-V-1936, br. 142.
- [4]. Lumen gentium, n. 9.
- [5]. Mons. Fernando Ocáriz, Pastoralno pismo, 1. studenog 2019., br. 10.
- [6]. Sveti Josemaría, Bilješke sa skupa, 19. 12. 1967.
- [7]. Naputak 31-V-1936, br. 114.
- [8]. Franjo, Govor, 6-V-2019.
- [9]. Sveti Josemaría, Bilješke uzete iz rasprave, 4-V-1968.
- [10]. Sveti Josemaría, Pismo, 14-II-1974, br. 2.

[11]. Molitva za dobro raspoloženje svetog Thomasa Morea.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/druzenje-okus-ranog-
krscanstva/](https://opusdei.org/hr-hr/article/druzenje-okus-ranog-krscanstva/) (2.04.2026.)